

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tov/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123010885
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:8123010885.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., E. XXX/XX, F. D., bývalému profesionálnemu vojakovi 52. Výsadkového práporu Trebišov Armády Slovenskej republiky, t. č. na slobode, pre trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov v neprospech obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 03. apríla 2025 pod sp. zn. 3Tv/1/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 24. júna 2025, jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 03. apríla 2025 pod sp. zn. 3Tv/1/2023 bol obžalovaný A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bývalý profesionálny vojak 52. Výsadkového práporu Trebišov, Armády Slovenskej republiky (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 23. mája 2023 pod č. k. 1Pv 653/19/7707-154, doručenej okresnému súdu dňa 25. mája 2023 pre trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

„že dňa 15.11.2019 asi o 17.45 hod. v D., na ulici G., na chodníku pred rodinným domom č. X, potom čo poškodený A. A. nezisteným spôsobom poškodil ľavé spätné zrkadlo na osobnom motorovom vozidle Škoda Superb, EČV: D. patriacom obžalovanému a potom čo sa toho istého dňa poškodený opakovane verbálne vyhrážal zabitím obžalovanému a jeho manželke H. C., nar. XX.XX.XXXX, za ktorý skutok bol poškodený trestným rozkazom Okresného súdu Trebišov zo dňa 30.03.2020, sp. zn. 3T/61/2020 právoplatne uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, v obave o život a zdravie seba a svojej manželky, súc si vedomý, že poškodený v minulosti spôsobil jeho manželke úmyselne ublíženie na zdraví, za čo bol právoplatne odsúdený, obžalovaný krátkou strelnou zbraňou ČZ 70, výrobné číslo XXXXXX, kaliber 7,65 mm, ktorú mal v legálnej držbe, najprv raz vystrelil do vzduchu a následne ďalšou strelou zasiahol do oblasti ľavého stehna poškodeného A. A., nakoľko tento sa k nemu blížil a vyhrážal sa mu, pričom v ruke mal neznámy lesklý predmet, pričom v dôsledku zásahu vystreleným projektilom poškodený utrpel poranenie ľavého stehna charakteru priestrely a šikmú zlomeninu vzdialených častí ľavej stehennej kosti, ktoré zranenie si vyžiadalo liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní 10 týždňov,“

pretože skutok nie je trestným činom, nakoľko ide o konanie v nutnej obrane podľa § 25 odsek 1 Tr. zákona.

V spojenom adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody, okresný súd citovaným rozsudkom rozhodol výrokom tak, že podľa § 288 odsek 3 Tr. poriadku poškodeného s obchodným názvom Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., pobočka Košice, so sídlom Senný trh 1, 040 01 Košice, IČO 359 37 874, s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní napadla odvolaním v neprospech obžalovaného intervenujúca a dozorová prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov, ktoré odôvodnil už ale jej nadriadený okresný prokurátor písomne doslovne takto :

„Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Tv/1/2023 zo dňa 03. 04. 2025 bol obžalovaný A. B. C. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov, ktorá bola podaná pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, pretože ide o konanie v nutnej obrane podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona.

S dôvodmi, ktoré viedli súd k oslobodeniu spod obžaloby sa nestotožňujem, keďže v tomto prípade tak v rámci prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom, bolo dostatočným spôsobom preukázané, že obžalovaný proti poškodenému vedome použil zbraň, touto zbraňou na poškodeného vystrelil a spôsobil mu ujmu na zdraví.

Ustanovenie § 25 Trestného zákona jasne definuje, za akých okolností a aké konanie je možné posudzovať ako konanie v nutnej obrane. V tomto prípade tieto podmienky splnené neboli. Obžalovaný konal neadekvátne, nemal dôvod na poškodeného vybrať zbraň a už vôbec nebol dôvod, aby zo zbrane vystrelil a to dokonca na obývanej ulici.

Samotná skutočnosť, že poškodený bol v minulosti útočný voči jeho manželke, kde bol za svoje konanie aj odsúdený, ešte nedávala obžalovanému právo domnievať sa, že poškodený bude aj v tomto prípade agresívny a aj keby tomu tak bolo, vždy mal možnosť zavolať políciu. V tomto prípade obžalovaný jednal jednoznačne neadekvátne, neprimerane, v zlosti. Len samotná skutočnosť, že sa poškodený pohyboval po ulici, kde obžalovaný s manželkou býva, ešte obžalovanému nedávala právo domnievať sa, že poškodený po tejto ulici prechádza s úmyslom zaútočiť voči nemu, či jeho manželke. Pri posudzovaní konania obžalovaného je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že tento mal čas si z domu zobrať zbraň a jednoducho si na chodníku s touto zbraňou počkať na prichádzajúceho poškodeného, kde to nebol ani on, ktorý volal políciu, keďže túto zavolala manželka a preto nebol ani dôvod, aby vyšiel na ulicu so zbraňou, keďže v t. č. už bola doma aj jeho manželka a teda obaja mali vyčkať na príchod polície.

Je nepochybné, že to bol práve obžalovaný, ktorý na poškodeného vystrelil. Tu je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný ako profesionálny vojak musel mať vedomosť, čo môže spôsobiť použitím zbrane v obývanej ulici, pričom mu nič nebránilo vrátiť sa do domu a počkať políciu. Konanie obžalovaného nemožno vyhodnotiť ako konanie odvracajúce hroziaci útok, pretože zo strany obžalovaného išlo o cieľové konanie, keďže so zbraňou v ruke čakal na poškodeného, proti ktorému zbraň aj použil.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhujem aby Krajský súd Trenčín zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 Tv/1/2023 zo dňa 03. 04. 2025 a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na nové konanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný sa k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátora do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne vyjadril prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu doslovne takto :

„I.

1./ Hneď na úvod uvádzam, že v plnom rozsahu súhlasím s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Tv/1/2023 zo dňa 3.4.2025, ktorým som bol podľa § 285 písm. h) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov, ktorá bola podaná pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa §

155 ods. I Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, pretože ide o konanie v nutnej obrane podľa § 25 ods. I Trestného zákona.

2./ Z odvolacími dôvodmi prokurátora nesúhlasím a k jednotlivým sa vyjadriťm.

3./ Prokurátor v odôvodnení nič konkrétne neuvádza - nepoukazuje, že v čom konkrétne je predmetný rozsudok vadný, iba všeobecne konštatuje: " Samotná skutočnosť, že poškodený bol v minulosti, útočný voči jeho manželke, kde bol za svoje konanie aj odsúdený , ešte nedáva obžalovanému právo domnievať sa, že poškodený bude aj v tomto prípade agresívny a aj keby tak bolo vždy mal možnosť zavolať políciu. V tomto prípade obžalovaný jednal jednoznačne neadekvátne, neprimerane v zlosti. Len samotná skutočnosť, že sa poškodený pohyboval po ulici, kde obžalovaný s manželkou býva, ešte obžalovanému nedávala právo domnievať sa že poškodený prechádza s úmyslom zaútočiť voči nemu, či jeho manželke. Pri posudzovaní konania obžalovaného je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že tento mal čas si z domu zobrať zbraň a jednoducho si na chodníku s tou zbraňou počkať na prichádzajúceho poškodeného, kde to nebol ani on , ktorý volal políciu, keďže túto zavola manželka a preto nebol dôvod aby vyšiel na ulicu so zbraňou keďže v t. č. už bola doma aj jeho manželka a teda obaja mali vyčkať na príchod polície. " .

4./ To tvrdenie prokurátora celkom zjavne vyplýva z nedostatočného pochopenia predmetného incidentu. Celé toto vyznieva tak, ako by som dopredu vedel, že poškodený /ďalej len „A.“/ zasa príde a ja som sa cielene a plánovane na neho pripravil. To nie je absolútne pravda ja som toto celé podrobne opísal vo svojom výsluchu. Tu zopakujem situáciu tesne pred predmetným incidentom:

Potom ako prišla manželka sme šli sme pozrieť na poškodené auto, ktoré bolo zaparkované pred naším domom na ulici. My sme vtedy nevedeli, že sa A. vráti. Vonku na ulici som zistil poškodenie spätného zrkadla na vodičovej strane auta. V krátkosti som povedal manželke čo sa stalo a opýtal som sa jej či volala políciu, na čo mi ona povedala, že volala. Následne sme uvideli vracat' sa A. po ulici od podniku Alkatraz smerom k nášmu domu, kde došlo k predmetnému incidentu, tak ako som ho opísal vo svojom výsluchu. Teda z uvedeného vyplýva, že k tomuto incidentu nedošlo v žiadnom prípade plánovito, ale bolo to dielom náhody a incident bol vyprovokovaný zo strany A. A.. On bol ten večer opätovne agresívny o čom svedčí to, že poškodil naše auto.

5./ Absurdne vyznieva konštatovanie prokurátora v odôvodnení, že sme nemali s manželkou vychádzať na ulicu ale počkať až na príchod hliadky. Takéto konštatovanie prokuratúry ale evokuje stav, akoby sme v danom čase nemali právo ísť na ulicu skontrolovať náš majetok - auto z toho dôvodu, že tento priestor v tom čase podľa názoru prokuratúry „ mal patriť agresorovi- A.“ a my sme ho takto mohli vyprovokovať. Tu teda prokurátor, ktorý má byť ochranca zákona priamo nabáda k tomu, aby sa normálny slušný človek vzdal svojich práv a nebránil sa pred útokom kriminálnika, ale pred ním radšej utiekol a tým ho tak ešte posmelil v jeho prípadnom ďalšom konaní.

Takýto argument prokuratúry je ale v príkrom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít. Tu poukážeme na rozhodnutie NS SR sp, zn. 1Tzo V 3/2005, podľa ktorého „ je ústavným právom každého občana brániť svoju fyzickú integritu, osobnú slobodu i majetok. Nik nie je povinný ustupovať pred útokom proti uvedeným subjektom.“

6./ Zrejme je potrebné opätovne stručne pripomenúť prokuratúre, že čo predchádzalo predmetnému incidentu. /Podrobne som to uviedol vo svojich výpovediach ako aj v návrhoch a tiež vo svojom predošlom vyjadrení k odôvodneniu odvolania prokurátora./

Moja manželka H. C. mala dlhodobu problémy s A. A., už cca od roku 2002. V roku 2004 ju viackrát fyzicky napadol, pričom pri treťom napadnutí v hoteli Tokaj ju bodol nožom do nohy. Za toto bol aj odsúdený. Vedeli sme, že A. A. bol závislý od alkoholu, ako aj od iných psychotropných látok, ktoré užíval denne a jeho konanie pod vplyvom týchto látok bolo značne agresívne. Toto potvrdzuje aj Znalecký posudok

č. XX/XXXX, ktorý sa týkal vyšetrenia jeho duševného stavu /vykonaný v rámci trestného konania vedeného na OO PZ Trebišov, pod ČVS: ORP-896/TV-TV-2019/.

7./ Ja som preto podával na A. niekoľko trestných oznámení za trestný čin nebezpečného vyhrážania, lebo sa vyhrážal zabitím mne, mojej manželke a tiež dieťaťu. Pokoj od neho sme mali iba keď bol vo

výkone trestu odňatia slobody. V čase, keď bol A. na slobode, tak sme ja, moje deti, a hlavne moja manželka žili v neustálom strese a v obave o svoje zdravie a život, že čo zasa bude keď sa pri nás objaví, resp. keď ho náhodne stretneme. Táto stresová situácia nebola krátkodobá, ale trvala dlhodobo.

8./ Opätovne poukazujem na to, že to A. A. bol za svoje konanie, ktoré sa prelína s daným skutkom, právoplatne odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Trebišov sp. zn.: 3T/61/2020 zo dňa 30.03.2020 z prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, kde sám sudca konštatoval vo výrokovej vete predmetného rozsudku, a bolo jednoznačne aj počas trestného konania preukázané, že som použil k svojej a manželkinej obrane svoju osobnú zbraň vzhľadom na nebezpečné vyhrážky zabitím, ktorými hrozil A..

II.

Na základe hore uvedeného n a v r h u j e m e, aby odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Tv/II/2023 zo dňa 3.4.2025.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých zákonných procesných podmienok pre jeho vykonanie, intervenujúci prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne, v rámci konečného návrhu uviedol, že krajská prokuratúra v súlade s podaným odvolaním a jeho dôvodmi navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že od počiatku konania tvrdí, že išlo o konanie v nutnej obrane a navrhol preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné, zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že je toho názoru, že jeho konanie nebolo trestné, a preto navrhuje odvolanie prokurátora zamietnuť a potvrdiť tak napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov.

Krajský súd v Trenčíne ako jediný odvolací súd, na základe osobitnej právnej úpravy, na podklade podaného odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 09. mája 2025, na verejnom zasadnutí dňa 26. júna 2025, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku, ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť oboch výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. V rámci svojej prieskumnej povinnosti prihliadol aj na chyby, ktoré by mohli zakladať dôvod na podanie dovolania v zmysle § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora, ktoré je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, však nie je dôvodné a súčasne nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že prvostupňový okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne, a to aj bez opomenutia existujúcej a neopomenuteľnej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcou z ustanovenia § 2 odsek 4 Tr. poriadku zákonným spôsobom vyhodnotil jednotlivo a v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku

a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo a akceptovateľne vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože žalovaný skutok, hoci bolo dokázané, že sa stal tak, ako ho správne a zákonne, bez narušenia skutkovej totožnosti ustálil, oproti podanej obžaloby prokurátorky, spĺňa v celom rozsahu atribúty konania obžalovaného v nutnej obrane v súlade s ustanovením § 25 odsek 1

Tr. zákona. Tým tento preukázaný a ustálený skutok, na podklade dostupných a vykonaných, zákonným spôsobom získaných a vykonaných dôkazov, ktorého sa obžalovaný dopustil, čo obžalovaný od samého počiatku trestného stíhanie v podstate ani nepopieral, nie je preto trestným činom.

Prvostupňový okresný súd jasne a zrozumiteľne správne vyjadril svoje skutkové a právne závery, ktoré krajský súd považuje plne za kvalifikované a preto v tomto smere poukazuje na podrobné odôvodnenie okresného súdu v napadnutom rozsudku, keďže rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového súdu tvoria jednotu v rozhodovaní veci Prvostupňový okresný súd, ktorý už raz vo veci meritórne rozhodol rozsudkom zo dňa

31. októbra 2023 pod sp. zn. 3Tv/1/2023, totožne ako v tomto prípade oslobodením obžalovaného spod predmetnej obžaloby prokurátorky, ktoré napadla prokurátorka odvolaním v neprospech obžalovaného a napadnutý rozsudok musel byť v odvolacom konaní uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. novembra 2024 pod sp. zn. 23Tov/1/2024, pre tam v podrobnostiach popísané pochybenia zrušený, prvostupňový okresný súd po vrátení veci v celom rozsahu sa už vytýkaných a ani iných relevantných chýb nedopustil.

Krajský súd opakovane ďalej uvádza, že napadnutý rozsudok prvostupňového okresného súdu je rozhodnutie, ktoré je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 odsek 12 Tr. poriadku. Úvahy a závery prvostupňového okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a krajský súd sa s nimi preto bez výhrad aj stotožnil.

Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom okresný súd ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné a nespôsobilé zasiahnuť do napadnutého rozhodnutia v akomkoľvek smere. Odvolacie námietky prokurátora totiž smerovali vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré odvolateľ navrhol vyhodnotiť inak, než ako to urobil prvostupňový okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania, teda aj súd hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a priamo nariadiť okresnému súdu, ako súdu nižšieho stupňa k akým konkrétnym záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, prvostupňový okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými, vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených

v ustanovení § 2 odsek 12 Tr. poriadku, tiež neopomenutím už uvedenej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného. Jeho rozhodnutie je preto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní a to predovšetkým vo vzťahu k právnemu posúdeniu žalovaného skutku, ktorý skutočne nie je možné považovať za trestný, pretože obžalovaný konal bez akýchkoľvek rozumových pochybností v nutnej obrane v súlade s ustanovením § 25 odsek 1 Tr. zákona. Krajský súd považuje v tomto smere za potrebné zdôrazniť, že z nepochybne preukázaných skutkových okolností na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyplynulo, že obžalovaný svojim konaním v podstate ani neprejavil úmysel spôsobiť ujmu na zdraví poškodeného a toľko ani neprejavil úmysel poškodeného usmrtiť. Obžalovaný svojim konaním sledoval výlučne legitímny cieľ, t. j. účinne ale pritom primeraným spôsobom a použitým prostriedkom zabrániť prebiehajúcemu fyzickému útoku poškodeného voči nemu a tiež aj jeho manželke, pričom nebolo možné v tomto kontexte opomenúť nie nepodstatnú skutočnosť, ktorá spočívala v tom, že poškodený strpčoval život manželky obžalovaného a jeho samotného po veľmi dlhú dobu, keď za svoje útoky bol aj právoplatne odsúdený tak, ako na to správne poukazoval obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v písomnom vyjadrení k dôvodom odvolania prokurátora. Obžalovaný, hoci to nebolo jeho zákonnou povinnosťou, dokonca pred tým, ako zasiahol poškodeného, vystrelil do vzduchu zo svojej legálne držanej zbrane na výstrahu, a až po tom, čo útok poškodeného aj napriek tomu pokračoval, s preukázanou hrozbou, že poškodený ho ohrozuje s lesklým, bližšie v rýchlom časovom priebehu neidentifikovateľným predmetom v ruke, na poškodeného vystrelil smerom na dolnú končatinu, ktorú aj zasiahol a teda nie smerom na dôležité, životu ohrozujúce miesta poškodeného na tele (trup či hlava). Tieto skutkové okolnosti preto dokazujú uvádzané tvrdenia krajského súdu vo vzťahu k úmyslu

– subjektívnej stránky žalovaného trestného činu zločinu ublíženia na zdraví.

Prvostupňový okresný súd tiež nepochybil, keď obligatórne, podľa § 288 odsek 3

Tr. poriadku rozhodol v spojenom adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody výrokom o odkázaní poškodeného subjektu, špecifikovaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku s uplatňovaným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Jedinú skutočnosť, ktorú je možné prvostupňovému okresnému súdu vytknúť, je jeho zrejme iba formálne pochybenie v časti poučenia o opravnom prostriedku, kde nesprávne uviedol Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, čo však nemá žiaden vplyv na rozhodnutie v tomto odvolacom konaní, pretože prvostupňový okresný súd správne postupoval, keď vec v odvolacom konaní opätovne predložil jedinému, vecne príslušnému odvolaciemu Krajskému súdu v Trenčíne.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd nepovažoval odvolanie prokurátora za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.